

Ο ΠΟΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

του Δημήτρη Βανέλλη

Από μικρή κοίταζε επί ώρες τη θάλασσα. Τις μέρες τα νερά στραφτάλιζαν από τον ήλιο ή γίνονταν γκριζα όταν συννέφιαζε. Τις νύχτες μαύριζαν κι αυτά σαν τον ουρανό. Αλλά όταν είχε φεγγάρι, αποκτούσαν αυτό το χρώμα που κανείς δεν κατάφερε να περιγράψει ακριβώς... 'Ηθελε τη θάλασσα. 'Ηθελε να βρίσκεται μέσα της. Η στεριά γινόταν όλο και πιο αδιάφορη για κείνη. Οι σκέψεις της όλο και πιο αλμυρές.

Μια νύχτα, ενήλικη πια, κατάλαβε ότι είχε έρθει η ώρα, ότι δεν μπορούσε πλέον να κάνει αλλιώς. Είχε απαλλαγεί κι από τον τελευταίο της δεσμό με τα στέρεα πράγματα, είχε χωρίσει απ' αυτά, και τώρα πια το συνειδητοποιούσε: Είχε βαρεθεί το χώμα και το βάρος του σώματος όταν περπατάς σ' αυτό. Είχε βαρεθεί τον ήλιο που την έκαιγε και το κρύο που την περόνιαζε, τους σκληρούς ήχους που της τρυπούσαν τ' αυτιά. Στο νερό όλα είναι γαλήνια, πανέμορφα, το τοπία έχουν κάτι από τα όνειρα! Έβγαλε λοιπόν τα ρούχα της, τα πέταξε στην ακτή κι ένοιωσε ένα βάρος, που δεν καταλάβαινε τόσο καιρό ότι κουβαλούσε, να φεύγει από πάνω της. Πήρε μια βαθιά ανάσα και βούτηξε. Όλο και πιο βαθιά, όλο και πιο βαθιά.

Ήταν όλα πανέμορφα, όπως τα φανταζόταν τόσο καιρό. Είχαν το μπλε των ονείρων, το νερό ήταν σα χάδι, την τύλιγε από παντού κι εφάρμοζε στο κορμί της κι ήταν δροσερό. Κι οι ήχοι... δεν υπήρχαν! Τίποτα δεν πλήγωνε την ακοή της. Να λοιπόν που υπάρχει η ευτυχία...

Πέρασε κάμποσος καιρός κι ακόμα απολάμβανε. Τα πλάσματα, φιλικά και παράξενα, κυμάτιζαν γύρω της κι η κίνησή τους είχε κάτι από τον πιο εξαίσιο χορό. Δεν κρύωνε ούτε και ζεσταινόταν. Και δεν χόρταινε να θαυμάζει τα τοπία που απλώνονταν μπροστά της με ατέλειωτη ποικιλία, τοπία που δεν τολμούσε ούτε καν να ονειρευτεί εκεί έξω.

Κι ύστερα ήρθε ο χειμώνας. Τα νερά άρχισαν να κρυώνουν. Δεν την πείραζε τόσο αυτό, μπορούσε να το συνηθίσει. Αυτό που την πλήγωνε όμως ήταν το γκριζο. Τα ρεύματα μανιασμένα ανασκάλευαν το βυθό κι η λάσπη θόλωνε τα κάποτε κρυστάλλινα νερά. Δεν έβλεπε πια τα τοπία. Μόνο αχνές σιλουέτες πλασμάτων, φυτών ή βράχων, λίγο πιο σκούρες από το γκριζο που απλωνόταν παντού. Κι ύστερα πάλι, πιο σκούρες κι απ' τα σκούρα, μαύρες μέσα στο γκριζο, ήρθαν κι άλλες, πελώριες σιλουέτες, που δεν είχαν τίποτα φιλικό. Ήταν τυχερή που αυτοί οι νεοφερμένοι βρήκαν μπροστά τους άφθονη τροφή, γιατί της πήρε κάμποσο χρόνο - που θα

μπορούσε να είναι μοιραίος - για να συνειδητοποιήσει ότι με το κρύο είχαν έρθει κι οι καρχαρίες.

Είναι αλήθεια ότι δεν κινδύνεψε πολύ. Η εξυπνάδα της ήταν πολύ ανώτερη των κτηνών. Μπορούσε εύκολα να τους ξεγελά, να κρύβεται όταν χρειαζόταν... Αλλά, να, η παλιά απόλαυση της βόλτας είχε πια χαθεί. Έκανε τις βόλτες της πάντα σε εγρήγορση, με όλες της τις αισθήσεις σε επιφυλακή και τα νεύρα τεντωμένα. Κι αυτό το γκρίζο που δεν έλεγε να φύγει... Μερικές φορές έπιανε τον εαυτό της ν' αναρωτιέται τι νόημα είχαν αυτές οι βόλτες, αφού ελάχιστα μπορούσε να διακρίνει. Και μια μέρα κατάλαβε ότι δυσανασχετούσε. Κάτι τη ενοχλούσε. Κοίταξε τα δάχτυλά της. Είχαν ζαρώσει τόσο καιρό στο νερό. Το νερό που δεν ήταν πια δροσερό, όπως στην αρχή. Το νερό που είχε αρχίσει να την περονιάζει.

Πέρασε κι άλλος καιρός. Δεν φοβόταν πια τους καρχαρίες και το νερό πού και πού ξεθόλωνε και γινόταν πάλι μπλε σαν όνειρο. Τίποτα όμως δεν ήταν όπως στην αρχή. Κάτι ποθούσε, δεν μπορούσε όμως να συλλάβει τι ήταν αυτό. Ώσπου μια μέρα, με τρόμο σχεδόν, κατάλαβε ότι νοσταλγούσε το αεράκι της στεριάς στο πρόσωπό της.

Δεν θα πω πολλά ακόμα. Ήρθε η ώρα που συμμαζέψε όσα όνειρα ήταν ακόμα ζωντανά και ξαναβγήκε στη στεριά. Ένοιωθε ηττημένη, δεν μπορούσε όμως να κάνει αλλιώς.

Τώρα τις φεγγαροφωτισμένες νύχτες αγναντεύει τα νερά όπως τόσο καιρό πριν. Πού και πού νοιώθει να την πλημμυρίζει η παλιά νοσταλγία γι' αυτά και θυμάται ηδονικά τις μαγικές στιγμές που έζησε μέσα τους. Όμως ξέρει πια πολύ καλά ότι ούτε σ' αυτά κρύβεται η ευτυχία.